

Recension: ”Dream Quijote – en vanföreställning” på Teater Trixter

Kultur: Teater Trixters och PanJál Scenstudios version av Don Quijote leks det hejdlöst med genrer och berättelser. Sandra Grehn har sett en föreställning som spretar men samtidigt tar fantasins kraft på allvar.

17:14 - 12 nov, 2022

Den spanska romanen ”Den snillrike riddaren Don Quijote av la Mancha” skriven av Miguel Cervantes och publicerad i två delar 1605 och 1615 ses av många som den första moderna romanen. Don Quijote är namnet som den galne adelsmannen tar sig efter att ha förläst sig på riddarromaner och själv givit sig ut för att söka äventyren. Han hittar småbonden Sancho Panza som lämnar familjen för att följa med som lojal vapendragare. Tillsammans upplever de det ena osannolika äventyret efter det andra fram tills Don Quijote dör. Det drivs således hejdlöst med riddarromanens form och än idag är Don Quijote sanslöst rolig.

Tyvärr är det oklart varför nasala röster och hopplöst koloniala stereotyper av l-läspande asiater behövs för att berätta när historien i sig är ett fantastiskt material. Har vi inte kommit längre?

I Teater Trixters och PanJál scenstudios version används romanen som en språngbräda. Första delen äger rum i entrén där berättelsen om Don Quijote sammanfattas i en form präglad av clown och metakommentarer. Tyvärr är det oklart varför nasala röster och hopplöst koloniala stereotyper av l-läspande asiater behövs för att berätta när historien i sig är ett fantastiskt material. Har vi inte kommit längre?

Men när spelet byter plats till andra delen av lokalen händer det nya saker. Influerad av den fantasirikedom som finns i romanen får vi möta prästen som börjat tvivla på sitt uppdrag och hemtjänstpersonalen som leker med i fantasin, underbart gestaltad av David Sperling Bolander. Den (döde?) och demenssjuke Lennart Johansson/Don Quijote berättar en svindlade historia om en ärvd gaffel. Han blir i Ingvar Örnars trygga spel den drömmande människa som vi alla bär inom oss.

Föreställningen är spretig med många olika inslag och hade vunnit på att renodlas. Samtidigt är det just i alla dessa infall som fantasin får möjlighet att leva.

När Alison Duddles fantastiska masker och dockor används på scen skapas magi i Sara Ahlbergs säkra dockspel. Lennarts/Don Quijotes häst Rosinante är i själva verket en människa som helst bara vill leva som häst (Sara Ahlberg) och scenerna med de två Majornagubbarna som diskuterar skenande el- och matpriser samt livets mening gnistrar i rummet. De hade kunnat bli en egen föreställning!

Föreställningen är spretig med många olika inslag och hade vunnit på att renodlas. Samtidigt är det just i alla dessa infall som fantasin får möjlighet att leva. Och kanske är det så att vi behöver stötta varandras fantasier och drömmar mer än någonsin för att

kunna föreställa oss en hoppfull framtid. Låt oss Dream Quijote – men också våga killa våra darlings.

Sandra Grehn

kultur@gp.se